

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Michala Mazance a Petra Mikeše v právní věci žalobce: **Z. B.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Ledčická 649/15, Praha 8, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 6. 2017, čj. JMK 94479/2017, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 8. 2018, čj. 73 A 27/2017-46,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení předmětu řízení

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Židlochovice (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 3. 2017, čj. OD/101207/2016, byl žalobce shledán vinný tím, že se jako provozovatel vozidla dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“) a to tak, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Nezjištěný řidič uvedeného vozidla překročil v obci Židlochovice dne 15. 2. 2016 nejvyšší dovolenou rychlost a dopustil se tak jednání vykazujícího znaky přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod. 4 výše citovaného zákona. Žalobci byla za uvedený správní delikt uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Žalobce rozhodnutí žalovaného napadl u Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“), který žalobu v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Nesouhlasil s žalobcem, že by pro

rozhodnutí o odpovědnosti za správní delikt zákon vyžadoval zavinění, a to alespoň ve formě nedbalosti. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že rozhodnutí I. stupně je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť je založeno pouze na souhrnném zjištění a správní orgán I. stupně nijak neodůvodnil závěr o měření automatizovaným technickým prostředkem (dále „ATP“) používaným bez obsluhy, přestože se jedná o znak vytýkané skutkové podstaty. Správní orgán I. stupně též podle žalobce zcela ignoroval další ze znaků skutkové podstaty, který spočívá v tom, že důsledkem porušení pravidel nebyla dopravní nehoda. Za nedůvodnou považoval krajský soud také námitku, že se správní orgány nezabývaly tím, zda měření rychlosti probíhalo v součinnosti s Policií ČR a na úseku, který určila. Podle žalobce měření proběhlo nezákonně, neboť souhlas s měřením mohl vyslovit pouze ředitel příslušného krajského ředitelství policie anebo jím pověřený policista, což se v daném případě nestalo. Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že se správní orgány nezabývaly tím, zda bylo zřízení daného rychloměru vhodným způsobem zveřejněno a zda měření nebylo prováděno protiprávně. Krajský soud posoudil jako nedůvodnou rovněž námitku, že místo měření nebylo označeno dopravními značkami. Žalobce dále namítal, že ke změření došlo na samém začátku zástavby obce a pokud v tomto místě nebyl dopravní značkou určen začátek obce, nelze žalobci klást za vinu, pokud zde řidič projížděl rychlostí převyšující stanovený limit pro jízdu v obci o 7 km/h. Podle krajského soudu je však z obsahu správního spisu zřejmé, že vozidlo jelo v okamžiku změření směrem z obce, tedy do obce nevjíždělo. Stejně tak soud nesouhlasil, že by překročení rychlosti o 7 km/h nad stanovený limit představovalo pouhé bagatelní porušení, a tedy nebyla ve věci naplněna materiální podmínka. Žalobce dále namítal, že rozhodnutí obou správních orgánů trpí zjevnou šablonovitostí a správní orgány se nedostatečně zabývaly konkrétními okolnostmi daného případu. Krajský soud ani v tomto směru neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí, konkrétní okolnosti byly ve věci zjištěny a správní orgány se s nimi vypořádaly. Dodal, že i podání činěná zástupcem žalobce vykazují znaky šablonovitosti.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatnil obdobné námitky jako již dříve v žalobě. Předně namítl, že v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 vyžadoval správní delikt dle § 125f silničního zákona též znak zavinění, přičemž je nutno z důvodu zásady *in mitius* tuto pozdější právní úpravu aplikovat i na posouzení jeho odpovědnosti. Ačkoliv to byl krajský soud povinen respektovat, neučinil tak. Napadený rozsudek je v tomto směru nepřezkoumatelný, neboť soud se nedostatečně zabýval během legisvakanční lhůty. Zároveň je rozhodnutí zatíženo nezákonností, neboť neexistoval „naléhavý obecný zájem“ na tom, aby zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti již třetí den od vyhlášení ve Sbírce zákonů. Z toho důvodu nebyla dodržena legisvakanční lhůta, k čemuž krajský soud nepřihlédl.

[4] Krajský soud nesprávně posoudil i žalobní námitku týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který neprovedl řádné hodnocení důkazů, a namísto toho učinil souhrnné zjištění. V tomto směru krajský soud nesprávně vyložil náleží Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2012, sp. zn. IV. ÚS 3902/11. Souhrnné zjištění nelze činit současně z ověřovacího listu, záznamu o měření, souhlasu Policie ČR s měřením rychlosti obecní policií atp., neboť se jedná o zcela odlišné důkazy, z nichž vyplývají zcela rozdílné skutečnosti. Správní orgán I. stupně učinil výčet všech součástí spisu, načež uvedl souhrnné zjištění, tedy učinil finální skutkový závěr o tom, co se podle něj stalo. Nijak neodůvodnil, jak provedené důkazy hodnotil. Rozhodnutí v tomto směru vyazuje znaky šablonovitosti, neboť je zřejmé, že nebylo provedeno skutečné hodnocení důkazů a konkrétních okolností věci.

[5] Nepřezkoumatelný je i závěr správního orgánu I. stupně, že měření bylo provedeno ATP používaným bez obsluhy, jak vyžaduje § 125f silničního zákona. Krajský soud související žalobní

pokračování

námitku nesprávně posoudil, neboť stěžovatel namítal, že správní orgán I. stupně nijak výše uvedený závěr neodůvodnil, ačkoliv to představuje znak dané skutkové podstaty. Nenamítal, že se o ATP používaný bez obsluhy nejednalo. Danou námitku tak krajský soud nevypořádal. Navíc z žádného důkazu provedeného správními orgány neplyne, že by nebyla při provádění měření zjistitelná identita řidiče, což podle judikatury Nejvyššího správního soudu představuje znak toho, že se jedná o ATP. Plyne to až z důkazů provedených krajským soudem (informace na webu správního orgánu I. stupně), nicméně není úkolem správních soudů provádět dokazování namísto správních orgánů. Stěžovatel tak byl zkrácen na právu na řádné odůvodnění a na právu podat odvolání, neboť nemohl brojit proti závěru správního orgánu I. stupně, že se jednalo o ATP, nebylo-li zřejmé, jak k takovému závěru tento správní orgán dospěl. ATP představuje tzv. neurčitý právní pojem, tím spíše by měla být jeho aplikace řádně odůvodněna. Navíc není zřejmé, zda informace z webu správního orgánu I. stupně, kterou krajský soud provedl jako důkaz ve věci, skutečně obsahuje pravdivé skutečnosti o použitém rychloměru.

[6] Krajský soud se podle stěžovatele rovněž nesprávně vypořádal s žalobní námitkou spočívající v neprokázání absence dopravní nehody, což je znak dané skutkové podstaty. Pokud se jí správní orgány nezabývaly, bez dalšího jde o nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí. Krajský soud však namísto toho při vypořádání této námitky opět nepřipustně doplnil odůvodnění za správní orgány. Vypořádání založil na tzv. negativní teorii důkazní s tím, že správní orgány nemohou a nemusí prokazovat negativní skutečnosti. Tato teorie však byla již překonána, jak plyne např. z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2013, sp. zn. 22 Cdo 3108/2010 nebo odlišného stanoviska k nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 4. 2010, sp. zn. I. ÚS 22/10. Správní orgány se nezabývaly tím, zda došlo k dopravní nehodě či nikoliv, ačkoliv se tím zabývat mohly a měly. Zároveň podle stěžovatele není třeba, aby tvrdil, že k dopravní nehodě došlo, neboť podle něj postačuje, že správní orgán I. stupně netvrdil a neprokázal, že k nehodě nedošlo. V tomto směru je rozhodnutí I. stupně nepřezkoumatelné. Pokud by takovou úvahu obsahovalo, stěžovatel by v odvolání a žalobě namítal, že způsob zjištění, zda porušení pravidel mělo za následek dopravní nehodu, je ze strany správního orgánu I. stupně naprosto nedostačující. Z fotografie pořízené ve zlomku vteřiny nevyplývá, že k nehodě nedošlo.

[7] Správní orgán I. stupně podle stěžovatele nezkoumal ani podmínky měření rychlosti podle § 79a silničního zákona, tedy zda bylo měření provedeno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu, že měření je za tímto účelem prováděno vždy, není-li prováděno šikanózně. V zákoně by totiž nepochybně tento účel měření rychlosti nebyl uveden jako podmínka, pokud by se účel zvýšení bezpečnosti provozu presumoval. Správní orgán I. stupně nezkoumal, zda byl uvedený účel sledován či dodržen, kvůli čemuž je i v tomto směru jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. K tomu však krajský soud nepřihlédl. Pokud by skutečně správní orgány usilovaly o zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, nepochybně by měřený úsek označily dopravním značením, které by řidiče vedlo ke snížení rychlosti. V tomto případě však účelem měření nebyla prevence, ale represe, neboť z něj plyne zisk obci z ukládaných pokut.

[8] Správní orgán I. stupně dále nijak nezkoumal, zda bylo měření rychlosti provedeno na úseku určeném Policií ČR a zda bylo provedeno v součinnosti s Policií ČR. Listinu od policie, podle které je na daném úseku provádění měření umožněno, nepodepsala oprávněná osoba, tj. ředitel příslušného krajského ředitelství. Krajský soud v tomto směru pouze uvedl, že součástí správního spisu je listina, která ověřuje umožnění měření rychlosti na daném úseku Policií ČR. Neposoudil tak žalobní námitku správně, neboť přehlédl nepřezkoumatelnost rozhodnutí I. stupně. Správní orgán I. stupně se určením úseku k měření rychlosti vůbec nezabýval, a krajský soud tak namísto něj i zde doplňoval odůvodnění. Součinnost s Policií ČR nebyla naplněna tím,

že policie pouze určila místo k provádění měření. Osobou podepisující listinu schvalující provádění měření na daném úseku nemůže být kdokoliv.

[9] Správní orgán I. stupně nijak nezkoumal a neprokázal, že by došlo k vhodnému uveřejnění informace o zřízení rychloměru, jak vyžaduje § 24b odst. 2 zákona č. 551/1993 Sb., o obecní policii (dále „zákon o obecní policii“). Krajský soud i v tomto ohledu nahrazoval odůvodnění rozhodnutí I. stupně, což není jeho úkolem. Není navíc pravdou, že by právní předpisy nestanovily, jak se má úsek měření rychlosti označit, neboť z vyhlášky č. 294/2015 Sb. vyplývá, že úsek měření rychlosti se má označit dopravními značkami č. IP 31a a IP 31b. Za „vhodné uveřejnění“ ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nelze považovat uveřejnění na webových stránkách, neboť nelze předpokládat, že se tímto způsobem daná informace dostane ke všem řidičům, kteří budou daným místem projíždět. V tomto případě tak došlo pouze k formálnímu splnění informační povinnosti, aniž by daná informace byla bezprostředně a snadno přístupná všem řidičům. Rovněž závěr krajského soudu, že postačí, byla-li informace dříve uveřejněna např. v místním tisku, představuje zcela formalistický pohled na věc. Navíc obsah webové stránky, kde je informace o umístění rychloměru obsažena, správní orgán I. stupně neprovedl jako důkaz a v rozhodnutí se s ním nijak nevypořádal.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně, vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněných důvodů a zabýval se i tím, zda rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“)].

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud před samotným vypořádáním uplatněných kasační námitek považuje za vhodné připomenout, že předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je předně rozhodnutí odvolacího správního orgánu. Zákon ostatně vyžaduje pro přípustnost žaloby vyčerpání řádných opravných prostředků [srov. § 68 písm. a) s. ř. s.]. Tím je obvykle odvolání [§ 81 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále „správní řád“)]. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i odvolacího správního orgánu (žalovaného) tvoří jeden celek, přičemž odvolací správní orgán může rozhodnutí nejen zrušit nebo potvrdit, ale i doplnit či změnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2018, čj. 1 As 165/2018-40). Pokud tedy v žalobě a nyní v kasační stížnosti stěžovatel namítá některá pochybení, jichž se měl správní orgán I. stupně dopustit, zcela opomíjí, že tyto námitky nevznel již v odvolání. Podal pouze odvolání blanketní, a to i přesto, že byl poučen o omezeném přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení, nevznese-li ve věci žádné konkrétní námitky. Stěžovatel si veškerou argumentaci ponechal až pro podání žaloby, kterou sice formálně podal proti rozhodnutí žalovaného, avšak obsahově jí směřoval proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V této souvislosti je nutno upozornit na to, že Nejvyšší správní soud zdůraznil již v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, že lze považovat za procesní obstrukce, spočívá-li hlavní strategie „obhajoby“ ve správním řízení v podání blanketního odvolání, které není dále doplněno, a následném podání komplexní žaloby vyžadující další dokazování. Jak citovaný rozsudek zdůrazňuje, budou-li se i v budoucnu takové obstrukce ze strany zástupce stěžovatele anebo subjektů s ním spojených opakovat, bude možno takový postup soud hodnotit jako zneužití práva, čemuž bude přizpůsoben i rozsah soudního přezkumu.

pokračování

[14] Kasační námitky stěžovatele v nyní projednávané věci se týkají v řadě ohledů toho, že se krajský soud nevypořádal s některou jeho žalobní námitkou. Nejvyšší správní soud tedy nejprve hodnotil, zda je napadený rozsudek stížen vadou nepřezkoumatelnosti. Pouze je-li rozsudek krajského soudu přezkoumatelný, může se Nejvyšší správní soud zabývat věcným hodnocením dalších uplatněných námitek. Jde o natolik závažnou vadu, že ji musí zkoumat z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.). Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62).

[15] Výše vymezená kritéria napadený rozsudek v nyní projednávané věci splňuje, neboť je z jeho odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. Odůvodnění rozsudku krajského soudu je konzistentní a nejsou v něm opomenuty žádné námitky. Již ze systematiky odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že se krajský soud postupně zabýval všemi okruhy žalobní argumentace, na kterou přehledným způsobem v odpovídající míře podrobnosti reagoval. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, ještě nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že by byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem je uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-130). V tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně ob stojí.

[16] Namítá-li stěžovatel, že nebylo úkolem krajského soudu doplňovat odůvodnění správních orgánů a dokazování, které správní orgány neprovedly, je třeba připomenout, že podle judikatury Nejvyššího správního soudu správní soudy jsou povinny zkoumat, zda správní orgány i v případě procesní pasivity žalobce v řízení o přestupku (anebo správním deliktu) dostály své povinnosti zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu). Pokud krajský soud zjistí, že správní orgány takto nepostupovaly, bude na něm, aby na základě žalobních tvrzení a navrhovaných důkazů pochybnosti o skutkovém stavu sám odstranil (§ 77 odst. 2 s. ř. s.), což může učinit porovnáním s důkazy již provedenými v řízení před správními orgány, zopakováním důkazů již provedených nebo provedením důkazů nových. Jsou-li nedostatky ve zjištění skutkového stavu takového rozsahu, že jejich odstraňování by znamenalo nahrazovat činnost správních orgánů soudem, uloží krajský soud tuto povinnost správnímu orgánu. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017, čj. 10 As 24/2015-71). Krajský soud v projednávané věci postupoval v souladu s citovaným usnesením a ani na základě kasační argumentace stěžovatele nelze dovodit, v čem by měl být jeho postup v tomto ohledu nezákonný. V této souvislosti je na místě opět připomenout výše již popsanou procesní pasivitu stěžovatele v průběhu odvolacího řízení a v kontrastu s tím podrobnou žalobu založenou ve velké míře též na zpochybňování závěrů správního orgánu I. stupně. S touto argumentací se i v návaznosti na provedené dokazování krajský soud řádně a důkladně vypořádal, což je nepochybně žádoucí a rozhodně ne nezákonné.

[17] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou, že pro rozhodnutí o odpovědnosti o správním deliktu bylo z důvodu pochybení zákonodárce a s ohledem na zásadu *in dubio mitius* vyžadováno rovněž zavinění stěžovatele. Nejvyšší správní soud se i v tomto ohledu ztotožňuje se závěry krajského soudu. Ten zdůraznil, že zákon č. 183/2017 Sb. nabyl účinnosti již 1. 7. 2017. Ke shodným závěrům již ostatně dospěla i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. v rozsudek ze dne 25. 4. 2018, čj. 8 As 201/2017-39). Tato námitka je tedy nedůvodná, neboť závěr krajského soudu je v této otázce plně souladný se zmiňovanou judikaturou, na niž lze v podrobnostech odkázat.

[18] Za důvodnou nelze považovat ani námitku, že by správní orgán I. stupně ve věci provedl nezákonné souhrnné zjištění. Se stejnou žalobní námitkou se krajský soud neztotožnil z toho důvodu, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahuje jasný výčet důkazů, z nichž následný skutkový závěr rozhodnutí vychází, a u kterých lze provést společné hodnocení, neboť je poji společný kontext. Rovněž touto otázkou se Nejvyšší správní soud již dříve zabýval, a to např. v rozsudku ze dne 17. 10. 2018, čj. 7 As 303/2017-39. Z něho vyplývá, že není souhrnným zjištěním závěr správních orgánů o skutkovém stavu, je-li skutkový stav v projednávané věci jednoduchý a správní spis obsahuje jednoznačnou oporu pro závěry stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele. V nyní projednávané věci bylo podle obsahu správního spisu podkladem pro vydání rozhodnutí I. stupně zejména oznámení o přestupku, výpis z evidence vozidla (prokazující, že stěžovatel je jeho provozovatelem), listina opravňující provádění měření na daném úseku, kopie ověřovacího listu použitého rychloměru a fotografický záznam z tohoto rychloměru zachycující vozidlo, jehož je stěžovatel provozovatelem, jedoucí rychlostí překračující nejvyšší povolenou rychlost jízdy v obci. I v tomto ohledu tedy ob stojí závěry krajského soudu, který v postupu správních orgánů neshledal žádné pochybení.

[19] Další kasační námitka spočívala v tom, že krajský soud dle stěžovatele nedostatečně či nesprávně vypořádal žalobní námitku nedostatku odůvodnění ve vztahu k měření provedenému ATP používaným bez obsluhy. Krajský soud v této souvislosti výslovně uvedl, že skutečnost, že v odůvodnění rozhodnutí I. stupně není uveden typ rychloměru, nezakládá důvod pro zrušení napadeného správního rozhodnutí, neboť z obsahu správního spisu plyne, že jako důkaz byl proveden jak radarový záznam, tak i kopie ověřovacího listu použitého rychloměru. Jelikož stěžovatel nenamítal, že by se o ATP nejednalo, ale omezil se na pouhé zpochybnění toho, prokázal-li správní orgán I. stupně měření tímto typem rychloměru dostatečně, není na místě se touto námitkou dále zabývat. Související námitka, že ze shromážděných podkladů není zřejmé, zda byla identita řidiče v daném okamžiku na místě zjištělná, či nikoliv, také není důvodná. Jak je zřejmé z výše uvedených podkladů založených ve správním spisu, měření bylo prováděno stacionárním rychloměrem bez obsluhy, tedy bez přítomnosti policisty či jiné osoby, která by mohla totožnost řidiče vozidla ověřit. Ve zbytku lze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, s nímž se i v tomto ohledu Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[20] Stěžovatel dále brojil proti tomu, jak krajský soud vypořádal žalobní námitku spočívající v tom, že správní orgány opomněly uvést, že následkem skutku (naměřené rychlosti) nebyla dopravní nehoda, což je jedním ze znaků dané skutkové podstaty. Krajský soud v tomto směru vysvětlil, že je nemožné požadovat po správních orgánech, aby prokázaly, že chybí něco, co se nestalo. Dodal, že byť by bylo vhodné, aby správní orgány uvedly, z čeho dovozují, že k následku v podobě dopravní nehody nedošlo, je skutkový stav ve věci zjištěn natolik dostatečně, že by bylo nadbytečné z tohoto důvodu napadené rozhodnutí žalovaného rušit. Nejvyšší správní soud v této souvislosti připomíná, že krajský soud zde nevycházel toliko z tzv. negativní důkazní teorie, na kterou stěžovatel poukazoval, ale zdůraznil, že ani sám stěžovatel netvrdí, že by k dopravní nehodě došlo. Jak je navíc zřejmé z porízeného

pokračování

fotografického záznamu z rychloměru, v okamžiku a místě spáchání skutku je dopravní nehoda vyloučena, neboť vozidlo je zachyceno v pohybu a kolem něj nejsou přítomna žádná další vozidla. I tyto závěry krajského soudu podle Nejvyššího správního soudu obstojí. Jistě lze souhlasit s krajským soudem, že správní orgány se měly výslovně zabývat tím, zda skutek, za nějž nese stěžovatel jakožto provozovatel vozidla deliktní odpovědnost, nevedl k dopravní nehodě. Ze skutkového stavu zjištěného ve věci, a zejména z fotografického záznamu z rychloměru tak, jak jej popsal krajský soud, je však následek v podobě dopravní nehody v podstatě vyloučen. Byť tuto otázku správní orgány nepostavily najisto, lze i zde stěžovateli připomenout jeho procesní pasivitu v průběhu správního řízení. Ani v řízení před soudem stěžovatel nepřednesl jinou verzi událostí, která by zjištěný skutkový stav jako celek mohla zpochybnit. Lze dodat, že správní orgán I. stupně ve výše označeném rozhodnutí výslovně uvedl, že mu nejsou známy žádné okolnosti vylučující odpovědnost stěžovatele za spáchaný správní delikt, což by jistě nevedl, pokud by zde chyběl následek v podobě dopravní nehody.

[21] Stěžovatel dále namítal, že měřený úsek nebyl označen dopravními značkami. Jak již Nejvyšší správní soud vysvětlil např. v rozsudku ze dne 4. 10. 2018, čj. 7 As 312/2018-47, povinnost označit úsek měření dopravními značkami, dříve zakotvená v § 79a silničního zákona, byla zrušena zákonem č. 133/2011 Sb., a to s účinností od 1. 8. 2011. Jelikož je zřejmé, že měření v nyní projednávané věci bylo provedeno až po této změně právní úpravy, nejsou stěžovatelovy výtky v tomto ohledu důvodné, jak správně taktéž dovodil krajský soud. Stejně tak nejsou důvodné ani námitky, že nelze považovat za uveřejnění informace o provádění měření „vhodným způsobem“, je-li tato informace uvedena na webových stránkách obce či byla pouze dříve publikována v místním tisku. V rozsudku ze dne 16. 12. 2019, čj. 9 As 280/2019-39, již Nejvyšší správní soud uvedl, že nelze trvat na tom, aby správní orgány musely prokazovat, že se s informací o provádění měření mohl seznámit, materiálně či formálně, i sám konkrétní stěžovatel. V citovaném rozsudku rovněž Nejvyšší správní soud vysvětlil, že za vhodnou formu zveřejnění této informace lze považovat např. i její zveřejnění v novinách na internetu. Tím spíše lze v nyní projednávané věci dovodit, že zveřejnění informace o provádění měření ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii na webových stránkách obce, v níž je měření prováděno, bezesporu rovněž takovým „vhodným způsobem“ zveřejnění je.

[22] Z hlediska naplnění dalších podmínek § 79a silničního zákona pro provádění měření jednak nelze nic vytýkat závěrům krajského soudu, podle nichž provádí-li měření rychlosti Policie ČR či je-li měření prováděno obecní policií v součinnosti s Policií ČR, směřuje účel takového měření bez dalšího ke zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, není-li prováděno šikanózně. Stěžovatel v tomto bodě namítá, že zákonodárce výslovně předpokládá podmínku, aby měření bylo prováděno za uvedeným účelem, a tu je tedy nutno prokázat. Dle Nejvyššího správního soudu však zákonodárce v tomto směru stanoví obecnou pravomoc Policie ČR a obecní policie provádět měření rychlosti, přičemž samotnou tuto pravomoc zdůvodňuje právě účelem zvyšování bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích (v rozsudku ze dne 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007-66, Nejvyšší správní soud konstatoval, že dohled nad dodržováním rychlosti je součástí dohledu nad bezpečností a plynulostí provozu na pozemních komunikacích). Není tedy nutno tento účel prokazovat u každého jednotlivého měření zvlášť, neboť je obsažen v pravomoci svěřené zákonodárcem policejním orgánům. Je zároveň na policii a obecní policii, jakým způsobem budou tuto svěřenou pravomoc využívat, a tedy mohou i rozhodnout, zda bude mít vyšší preventivní účinek, budou-li řidiči o prováděném měření vědět (tedy budou zde užity informační tabule o provádění měření, ačkoliv to zákon nevyžaduje), anebo budou-li za jízdu překračující nejvyšší povolenou rychlost bez upozornění sankcionováni. Žádným z uvedených způsobů se Policie ČR ani obecní policie nedopouští zákonem nedovoleného jednání, jsou-li naplněny ostatní podmínky. Ani tato námitka tedy není důvodná.

[23] Stejně tak je lichá i námitka týkající se podpisu listiny opravňující správní orgán I. stupně k provádění měření v daném úseku. Podle stěžovatele je za Policií ČR na nejnižším stupni oprávněn jednat ředitel krajského policejního ředitelství. Nad rámec odůvodnění krajského soudu k této otázce, který pro takový závěr neshledal žádnou právní oporu, Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel nikterak nezpochybňuje, že osoba, která v dané věci uvedenou listinu podepsala (vedoucí dopravního inspektorátu Brno-venkov), byla k jejímu vydání oprávněna, a to právě ředitelem Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje. Co se týče námítky ohledně součinnosti s Policií ČR k provádění měření na daném úseku, ani v tomto směru není rozhodnutí správního orgánu I. stupně nepřezkoumatelné. Správní rozhodnutí nemusí výslovně obsahovat veškeré podmínky jeho vydání, a to zejména tehdy, postačí-li, pokud vyplývá splnění těchto podmínek z obsahu správního spisu. Jak uvedl správně krajský soud, ve správním spisu je listina o schválení provádění měření na daném úseku vydaná orgánem Policie ČR, což stačí k prokázání oprávnění provádět takové měření správním orgánem I. stupně ve smyslu § 79a silničního zákona, aniž by bylo naplnění této podmínky popsáno ve správním rozhodnutí. Tuto listinu lze beze sporu považovat za projev součinnosti prováděného měření s Policií ČR, k níž není dle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 5. 5. 2016, čj. 10 As 193/2015-34) vyžadována např. osobní přítomnost příslušníka Policie ČR při provádění měření obecní policií (tím spíše u měření prováděného ATP bez obsluhy). Zároveň lze požadavek součinnosti obecní policie a Policie ČR při zabezpečení provádění měření rychlosti chápat ve smyslu § 1 odst. 3 zákona o obecní policii, podle kterého při plnění svých úkolů spolupracuje obecní policie s Policií ČR (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2019, čj. 5 As 175/2018-29).

IV. Závěr a náklady řízení

[24] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal žádnou z uplatněných kasačních námitek důvodnou, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[25] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 17. června 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu